

РЕШЕНИЕ

№ 13039

гр. София, 02.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 01.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **3061** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), вр. с чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на С. Г. А., гражданин на Руската федерация, [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН], против решение № 266/18.02.2026г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ – МС), с което на основание чл. 75, ал.1, т.4, вр. чл.9 от ЗУБ е отказано да му се предостави хуманитарен статут.

В жалбата се твърди, че при повторното разглеждане на молбата му председателят на ДАБ – МС не е изпълнил указанията на ВАС, дадени в мотивите на решение № 14031 от 31.12.2024г. по адм. дело № 5917/2024г. относно чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, като не е обсъдил актуалната ситуация в държавата му по произход и не е дал ясен отговор дали за жалбоподателя, като лице, преминало наборна военна служба, съществува реална опасност при завръщане да търпи репресии в случай, че откаже да бъде мобилизиран. Твърди също, че решението е издадено при допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, без да бъде изслушан и без с него да е проведено интервю след връщането на делото от ВАС. В тази връзка сочи, че е нарушен чл.75, ал.2 ЗУБ, доколкото между октомври 2022г. и февруари 2026 г. са настъпили нови обстоятелства по смисъла на чл.9, ал.3 от ЗУБ. Излага подробни съображения, че с ангажираните доказателства обосновава, че бежанската му история попада в хипотезата на чл.9, ал.3 от ЗУБ. Моли съда да отмени обжалваното решение на председателя на ДАБ-МС със законните последици от това.

В проведеното съдебно заседание по делото жалбоподателят лично поддържа жалбата и моли съда да я уважи по изложените в нея съображения. Представя писмо на председателя на

сдружение „За свободна Русия“ със становище, че по отношение на жалбоподателя съществува реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9 от ЗУБ във връзка с чл. 15 от Директива 2011/95/ЕС.

Ответникът, председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ. Ангажира справки на дирекция “Международна дейност” при ДАБ с актуална към 30.01.2026г. и към 20.02.2026г. информацията относно положението в Руската федерация.

Административен съд София-град, като взе предвид, че жалбата е подадена в 14-дневния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК от лице с правен интерес, намира същата за допустима.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Чужденецът С. Г., [дата на раждане] в [населено място], Р. федерация, гражданин на Р. федерация, руснак по народност, вероизповедание: атеист, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН], е поискал да му бъде предоставена закрила с молба вх. № РД09-3662 от 30.09.2022г. Личните данни на молителя първоначално са установени въз основа на попълнена декларация по чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ. В хода на производството чужденецът е представил фотокопия на национален паспорт, вътрешен паспорт и военна книжка, издадени от Р. федерация. На 17.10.2022г. с молителя било проведено интервю от интервюиращия орган, резултатите, от което са обективирани в протокол № УП21855/17.10.2022г.

С решение № 14111 от 27.09.2023 г. на председателя на ДАБ - МС на С. Г. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. чл. 8 и чл. 9 ЗУБ.

Така постановения административен акт е оспорен по съдебен ред и с решение № 2391 от 11.04.2024 г., постановено по адм. дело № 10279/2023г. по описа на АССГ, е отхвърлена жалбата на С. Г. срещу него. Впоследствие с решение № 14031 от 31.12.2024 г. на ВАС, III отделение, постановено по дело № 5917/2024 г., е отменено решението на АССГ с № 2391 от 11.04.2024 г., както и решението на председателя на ДАБ с № 14111 от 27.09.2023 г., в частта, в която на руския гражданин е отказано предоставяне на хуманитарен статут, като връща преписката в посочената част на компетентния орган за ново произнасяне, съобразно дадените указания за преразглеждане на предпоставките по чл. 9 от ЗУБ. В останалата обжалвана част ВАС оставя в сила Решение № 2391 от 11.04.2024г., по адм. дело № 10279 по описа на АССГ (жалбата, в частта, относно постановения отказ по предоставяне на бежански статут по чл. 8 от ЗУБ).

За да постанови решението си и да върне преписката на органа в отменителната част, ВАС е приел, че изложените от органа съображения не могат да се възприемат като всеотна и пълна оценка на бежанската история на молителя. Приел е, че липсва преценка дали за руския гражданин съществува реална опасност от тежки посегателства, поради установените факти, че е отбил задължителната в Руската федерация наборна военна служба; има придобити умения за използване във военно време на въоръжение и военна техника като мерач; е лице, на което е изпратена призовка за явяване във Военния комисариат в [населено място], Ч. район и същият не се е явил, нито в указания в тази призовка срок, нито в хода на административното производство пред ДАБ-МС и към момента на разглеждане на първоинстанционното дело. В тази връзка изрично е посочено, че следва да се извърши внимателно изследване на бежанската история на руския гражданин, при съобразяване на последната актуална информация за държавата му по произход и като се обсъдят наличните в административната преписка доказателства, притесненията на търсещия закрила за личното му положение вследствие на ситуацията на военен конфликт между Руската федерация и У. и опасенията му, че законодателството на Руската федерация в областта на военната служба може да го засегне неблагоприятно.

В мотивите на решението на ВАС се посочва още, че бежанската история на С. Г. следва да бъде разгледана и в контекста на разпоредбата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, предвид данните, съдържащи се в представената военна книжка, твърденията на лицето, че подлежи на задължителна мобилизация, заради войната в У. и с оглед военната му специалност на оператор-стрелец на танк. Като продължение е посочено, че от представените справки за актуалното положение в Руската федерация рег. № ЦУ-1303/31.08.2023 г. - от л. 18 до л. 32 от първоинстанционното дело и рег. № ЦУ-1415/19.09.2023 г. - от л. 159 до л. 169) се установява, че след обявената на 21.09.2022 г. частична мобилизация, Руската дума е предприела законодателни мерки, свързани със завишена отговорност за престъпления против военната служба. Същевременно в решението си ВАС посочва, че съгласно справка, рег. № ЦУ-1303/31.08.2023 г., Държавната дума на Русия е приела на 11.04.2023 г. на трето четене законопроект за създаване на единен цифров регистър на гражданите на Руската федерация, годни за военна служба, който ще се използва от руските военни служби за издаване на призовки за военна служба. Призованите лица не могат да напускат Русия и трябва да се явят в службата за набиране за военна служба в срок от 20 дни след повикването. Законът забранява на призованите лица да управляват превозни средства, да осъществяват покупка или продажба на недвижими имоти и теглене на заеми.

След връщане на преписката за ново произнасяне по молбата на руския гражданин, с вх. № РД09-3662 от 30.09.2022г., в частта, относно предоставяне на хуманитарен статут, била изпратена до председателя на ДАБ-МС докладна записка с вх. № КП-02-568 от 28.05.2025г., изготвена от директора на дирекция „Качество на процедурата за международна закрила“ (КПМЗ) на ДАБ-МС с разяснение към интервюиращия орган какво следва да се направи във връзка с решението на ВАС в отменителната част.

На 18.02.2026 г. е издадено обжалваното в настоящето производство решение № 266/18.02.2026г. на председателя на ДАБ-МС, с което на основание чл. 75, ал.1, т.4, вр. чл.9 от ЗУБ на С. Г. е отказано да му се предостави хуманитарен статут. Като е анализирал даденото от молителя интервю, доказателствата по административната преписка и актуалната ситуацията в страната му на произход, в контекста на изричните указания на ВАС, председателят на ДАБ – МС е приел, че спрямо молителя не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Приел е, че в хода на административното производство молителят не е изложил твърдения, че в страната си на произход е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция от страна на властите или други обекти, той не е бил принуден да напусне Р. федерация поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, поради което е приел, че не са налице предпоставките по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ. След анализ на информацията в приложената по преписката актуална справка с вх. № МД-02-558/14.10.2025 г. на дирекция “Международна дейност” при ДАБ за ситуацията в Р. федерация е изключил и приложението на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ, като е приел, че фактическата обстановка не дава основание да се приеме, че молителят е бил принуден да отпътува от Русия, поради реална опасност от тежки лични заплахи срещу живота му в случай на въоръжен конфликт. Приел е, че не са изпълнени и условията за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, тъй като не е заявил член на неговото семейство да има предоставен хуманитарен статут в Република България. В заключение, председателят на ДАБ е намерил, че по отношение С. Г. не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по други причини от хуманитарен характер по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, като е цитирал и практика на ВАС.

От така приетото за установено, настоящият съдебен състав прави следните правни изводи:

Решението е постановено от компетентен административен орган. Съгласно чл.75, ал.1, т.4 ЗУБ председателят на ДАБ – МС взема решение, с което отказва хуманитарен статут.

Заповедта е издадена в писмена форма, при спазване на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК за мотивиране. Неоснователни са и възраженията за допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на оспорваното решение, състоящи се в липсата на проведено интервю след връщане на преписката от ВАС. С връщането на преписката административното производство е проведено съгласно дадените от съда указания, които са разяснени в приложената докладна записка с вх. № КП-02-568 от 28.05.2025г. на директора на дирекция КПМЗ на ДАБ-МС. С връщането не започва ново административно производство, а се възстановява висящността на старото. Установеното от ВАС нарушение в административното производство е във връзка с оценката и анализа на събраните доказателства в решението, поради което, след като съгласно дадените от ВАС указания не е необходимо провеждане на ново интервю и установяване на нови факти, правилно административният орган е използвал установеното от проведеното на 17.10.2022г интервю. В него подробно са обсъдени всички представени по преписката писмени доказателства.

В конкретния случай административният орган е изпълнил вмененото му с чл. 75, ал. 2 от ЗУБ задължение да прецени всички относими факти, свързани с личното положение на чужденеца и държавата му по произход.

От проведеното интервю и останалите доказателства по делото се установява, че жалбоподателят е напуснал Русия на 09.05.2022 г. легално с полет до Турция, където е останал за период от четири дни, след което легално със самолет е достигнал до [населено място], С., където е останал 4 дни, след което е преминал легално, с влак в Черна гора. Поради липса на финансови средства чужденецът се е завърнал в С., където е останал до 08.09.2022 г., когато пеша, нелегално, е преминал на българска територия и е бил задържан от българските власти. Молителят е роден в Русия и е живял в [населено място], като в периода от 2012 г. до 2014 г. е живял в [населено място], където е учил. Понастоящем в страната се намират неговите родители, брат и сестра. С. Г. посочва, че не е женен и няма деца. Чужденецът има средно образование. Работил е като системен администратор. Отбил редовната си военна служба, като служил от 02.07.2014 г. до 02.07.2015 г. в [населено място], обл. В., където се е обучавал и в Нарофоминск, М. област, в К. дивизия, с чин редник. Пред интервюиращия орган чуждият гражданин изрично заявява, че като атеист не е имал лични проблеми, свързани с религиозната му принадлежност и с етническата му принадлежност и така също не е бил член на политически партии или организации. Заявява, че не е имал взаимоотношения с властите в страната му по произход.

С. Г. е мотивирал молбата си за закрила с опасения от мобилизиране и с нежеланието му да служи. Чуждият гражданин разказва, че е напуснал Русия, тъй като е имало слухове, че на 09.05.2022 г. ще бъде обявена мобилизация. Посочва, че срещу него е имало заведено дело за участие в митинг, проведен на 06.03.2022 г. в [населено място]. Посочва, че митингът е бил организиран в социалните мрежи от поддръжници на А. Навални. Чужденецът посочва, че представя постановление на районен съд в [населено място], с което е глобен в размер на 20 000 рубли за това, че е участвал на митинг, организиран от поддръжниците на А. Навални на 06.03.2022 г. посочва, че представя и опис от подадена от него жалба срещу постановлението пред Апелативен съд. Допълва, че сестра му е била негов процесуален представител по делото и тя го е осведомила, че решението на съда потвърждава предишното и че той е осъден да плати тези пари. Чужденецът посочва, че тъй като е просрочил срока на глобата, има вероятност да трябва да плати двоен размер, като в противен случай го грози затвор. С. Г. допълва, че в средата на 2022 г. е бил съкратен от работата си, във връзка с ограничаване на доставките за Русия по проектите, по които е работил. В същото време, твърди, че е помогнал на свой приятел от [населено място], У. да напусне окупираните от Русия украински територии, като му е оказал съдействие при

преминаването през Русия към Турция. Твърди, че при преминаването на руската граница, приятелят му е бил разпитван, като е казал, че му помага приятел и е дал телефонния номер на молителя. Посочва, че това се е състояло в края на месец юли 2022 г., когато чуждият гражданин се е намирал извън страната. В тази връзка чужденецът дава пример с човек, който е подпомагал свой приятел в У., и е бил арестуван и осъден за подпомагане на терористичната организация - А., в У.. На следващо място молителят е заявил, че проблем са гоненията срещу малцинствата, по-специално това на ЛГБТИ-общността. Молителят посочва, че той лично не се е сблъсквал с това, но се опасява, тъй като е бисексуален.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Чл. 9, ал. 2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл.9, ал.8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

С цел изясняване на всички факти и обстоятелства по молбата на чуждия гражданин, в частта, относно предоставяне на хуманитарен статут и във връзка с указанията на ВАС за извършване на детайлен анализ на същите в решението на интервюиращия орган е направено подробно изложение на заявените от молителя данни за личното му положение.

За да отхвърли молбата за този вид закрила, решаващият орган се позовава изцяло на фактите, които се съдържат в Справката с вх. № МД-02-558/14.10.2025г. на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ. По делото са представени още две справки с актуална информация. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Цитираните справки са изготвени от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представляват официални писмени документи и обвързват съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с тях, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито де факто не се представят.

В решението е обърнато внимание по въпроса за предоставянето на статут на бежанец, на основание чл.8, ал.1 от ЗУБ, по отношение на който въпрос е налице влязло в сила решение № 14111 от 27.09.2023г. на председателя на ДАБ. В тази връзка в оспорения по настоящото дело административен акт е обърнато внимание, че с решение на ВАС е потвърдена липсата на доказателства руският гражданин да е бил преследван заради изявената от него гражданска позиция, включително във връзка с това, че е санкциониран с налагане на глоба за участие в протестни действия. Така също в решението на интервюиращия орган е посочено, че ВАС потвърждава становището на АССГ формирано след разглеждане на доводите на С. Г. във връзка с опасенията му, че ако се завърне в държавата си по произход, може да бъде обект на преследване заради неговата сексуална ориентация – бисексуален, които твърдения дори не са били

изложени пред административния орган. Интервюиращият орган посочва още, че в хода на съдебното произнасяне съдебният състав на ВАС, както и АССГ детайлно са разгледали заявените мотиви за търсене на закрила касаещи сексуалната ориентация на руския гражданин. В допълнение са приети и показанията на транссексуалното лице, с което молителят е имал интимна връзка, включително и сексуални отношения по време на престоя им в Република България. Във връзка с извършения детайлен и цялостен анализ на положението на ЛГБТ лицата и на индивидуалното положение на С. Г. е установена липсата на предпоставки за предоставяне на международна закрила на основание принадлежност към ЛГБТИ социална група. Административният акт на ДАБ при МС, в частта, с която е отказано предоставянето на статут на бежанец на чужденец, по съответните предпоставки по реда на чл. 8. ал. 1 от ЗУБ е потвърден по линия на всички мотиви за искане на закрила, включително заявленията касаещи мобилизацията, а така също и посочените в хода на производството пред ДАБ при МС заявления за наложена му глоба във връзка с участие на митинг в Русия.

Във връзка с така установеното настоящия състав намира, че твърдения жалбоподателя касаещи сексуалната му ориентация правилно не са били обсъждани в оспореното по настоящото дело решение, във връзка с основанията за предоставяне на хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, тъй като в тази връзка е налице произнасяне по същество по съдебен ред, потвърждаващо решението на председателя на ДАБ при МС.

Съдът намира за правилна и обоснована преценката на председателя на ДАБ-МС за неоснователност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията посочени в чл. 9, ал. 1, т. 1-2, като правилно тази преценка е направена по отношение на страната му на произход, за която органът в особеното производство събира данни, обобщени в нарочна справка.

В разглеждания случай чужденецът не навежда, като причина за напускането на родната си страна, наличието на опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложен на изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. От бежанската му история става ясно, че във връзка с участието му в митинг е бил арестуван и впоследствие му е била наложена парична глоба. Санкционирането на жалбоподателя не е неоснование за предоставяне на хуманитарен статут. Показателен е фактът, че жалбоподателя е напуснал страната му по произход легално (след като е имал неплатена глоба) и същото предполага, че към датата на отпътуване не е проявен интерес от страна на службите при преминаване на жалбоподателя през граничен контрол. Може да се направи категоричен извод, че към настоящия момент не съществува интерес от страна на военните или съдебни органи на Русия към руския гражданин. Спрямо чуждия гражданин не са били предприети действия, нито от официалните власти на Руската федерация, нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира, нито е осъждан в държавата си по произход, нито сочи някакви ясно изразени проблеми с властите, полиция и армия или други организации. Съществено за случая е и заявеното от жалбоподателя на интервюто, че е останал без работа през април 2022г. Това обстоятелство съпоставено с факта, че след един месец - на 08.05.2022 г. е напуснал легално Русия, сочи на характеристиките на лице – икономически мигрант.

Третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или

международен въоръжен конфликт. Съдът приема, че тя не е налична по отношение на оспорващия.

Член 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Със свое решение от 17.02.2009 г. по дело № C-465/07/M. E. and Noor E. vs Straatssecretaris van J./, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, Съдът на Общността (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011) се постановява, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата- членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

По делото липсват данни ситуацията в Р. федерация да сочи на наличие на "вътрешен въоръжен конфликт" по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т.е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и живота и здравето на всеки цивилен намиращ се на тази територия сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство. Т.е. не се доказва наличие на такъв вътрешен или международен конфликт на цялата територия на страната по произход на жалбоподателя, който да се обхваща от разширенията, дадени в решението от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности (СЕО) по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83 ЕО (отм.). От събраните доказателства в хода на административното производство не се установява да са налице тежки лични заплахи срещу живота или личността му като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт.

Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални. От използваната в административното производство и така също от представените пред съда актуални справки за ситуацията в Р. федерация се установява, че обстановката в страната може да бъде преценена като усложнена за гражданите на страната, но не се разкрива наличието на безогледно насилие, достигнало до толкова високо ниво, че да съществуват сериозни и потвърдени опасения за излагането на реална опасност на цивилно лице, върнато в съответния регион поради самия факт на присъствието си на тази територия. В тази връзка

съответно на доказателствата е заключението на органа, че в конкретния случай липсва основание за обоснован страх от преследване спрямо кандидата за закрила, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. В справките се съдържа и актуална информация за последици от отклоняване от наборна военна служба, запас и мобилизации. Установява се, че „ако отсъствието е без основателна причина, то се счита за избягване на военна служба. Има два вида отговорност за неявяване във военната служба: административна и наказателна. Всички ограничения, свързани с призовките, се налагат в момента на получаване на документа. Призовката се счита за връчена, когато военнослужещият я получи лично (подпише я) или е препоръчано писмо, както и в момента на публикуване на призовката в електронния Регистър. Друг важен момент е, ако млад мъж не е получил призовка, той трябва да се яви във военната служба в рамките на две седмици след началото на новата военна служба. Ако това не бъде направено, действията на наборника ще бъдат тълкувани от военната служба като избягване на наборна служба. Това правило важи за всички млади хора, които нямат отсрочка от военна служба и влиза в сила през 2023 г., заедно с други изменения в закона“. Представената в случая от С. Г. призовка от 09.2022г. (л. 146 от делото) не доказва, че по своето съдържание и цел е действителна повиквателна за мобилизиране. В същата е видно посочване, че касае „въпроса за връчване на мобилизационно предписание и уточняване на данни“ и като форма съвпада с образеца на повиквателна за регистрация и отчет, обективиран в актуалната справка, поради което не може да бъде квалифицирана като призовка за мобилизация във военни действия. Същността на призовката е подробно обсъдена в мотивите на обжалваното решение, където подробно е обоснован извод, че не е за мобилизация. Ето защо сам по себе си този документ не може да обоснове извод за основателност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на руския гражданин по реда на чл. 9 от ЗУБ.

Не е налице основание за предоставяне на закрила по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, тъй като жалбоподателят не е заявил член на неговото семейство да има предоставен хуманитарен статут в Република България.

На следващо място, правилно административния орган е приел, че не са налице и предпоставките по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, за да се приема извод за предоставяне на такъв статут. Според визираната разпоредба хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците. Последователно и безпротиворечиво е разбирането на Върховния административен съд, че „под други причини от хуманитарен характер“ по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ се има предвид не всяка причина, независимо от нейното естество, а се визират останалите случаи, различни от изрично предвидените в ал. 1 на чл. 9 от ЗУБ, въз основа, на които може да се установява същата по интензивност реална опасност от тежки посегателства срещу личността на чужденеца при завръщането му в държавата по произход. Макар и неназовани, тези причини, обаче, следва да са такива, че да разкриват реален риск от посегателства върху личността на чужденеца при завръщането му в страната. Според настоящия състав - от данните по делото е видно, че в случая такива причини не се установяват по отношение на С. Г.. Посочените от молителя причини за напускане на страната му по произход не могат да бъдат окачествени като „други причини от хуманитарен характер“ по смисъла на горната норма.

При постановяване на решението не е нарушен и принципът "non-refoulement" (забрана за връщане). Посоченият принцип е установен от чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците и е възприет и в действащия в Република България Закон за убежището и бежанците (чл. 4, ал. 3). Установено е, че чуждият гражданин не е бил принуден да напусне страната си по произход поради наличието на заплаха за живота или свободата му или опасност от изтезания, жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Тези факти не се оспорват от жалбоподателя, който от събраните доказателства се установява, че е напуснал легално и без проблем страната си на произход, в която е пребивавал без да има опасност от преследване или опасност за живота му. Ето защо, след като завръщането на жалбоподателя няма да застраши неговите живот и здраве и няма да го постави в опасност от изтезания или нечовешко отношение, не е нарушен и принципът "non-refoulement". Освен това следва да се има предвид и че, както посочва и ВКБООН, забраната за връщане, предвидена в чл. 33, параграф 1 от Конвенцията от 1951г., сама по себе си не предполага право на лицето да получи убежище в определена държава.

Административният орган е изпълнил задължението си за задълбочено и всестранно установяване на релевантните за неговата решаваща роля факти, а именно обсъдил е актуалната обстановка в страната по произход, като данните от справката на ДАБ съвпадат с отразеното в решението. Изводите на административният орган, че по отношение на жалбоподателя не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, са правилни и законосъобразни.

Настоящият съдебен състав счита, че оспореното решение е законосъобразно - не страда от порок, налагащ отмяната му по смисъла на чл. 146 от АПК, а подадената против него жалба се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Г. А., гражданин на Руската федерация, ЛНЧ [ЕГН], против решение № 266/18.02.2026г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението пред Върховния административен съд.

Съдия: